

Тогава сърдцето ожида, копнѣй..
 И доста е, мислишъ, въ туй пагубно врѣме,
 Една заря свѣтла, за да те съгрѣй,
 Една топла дума пакъ да те поднеме.

Но нѣма! И страдашъ... и степеншъ безъ гласъ,
 И гълташъ сълзи си, готови да бликнатъ, —
 Отъ страхъ да не би, ахъ, на околъ тогасъ
 Язвителенъ присмѣхъ тѣ йощъ да подигнатъ.

1883.

XXXII.

ТИ КАЗА ТУЙ..

Ти каза туй — и азъ го чухъ,
 Ти не иска — и ме отрови
 Ти буря внесе въ моя духъ,
 Ти злѣ ми раната разрови.

Благодарж... азъ спотаихъ,
 И боль, и кипвалата злъчка;
 Азъ видѣхъ образа ти тихъ —
 И не направихъ нито бръчка.

Дали позна ти мойта скръбъ,
 И мойто мрачното геройство?
 Не! твоя взоръ остана тжпъ,
 Завить съ убийственно спокойство.

И ти ми рѣче: Лека нощъ!
 Азъ отвѣщахъ: И тебе тоже..
 И въвъ сърдцето съ тоя ножъ
 Лѣгнахъ да спж, о Боже, Боже!..

1883.